

Arrest

nr. 57 608 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LECLERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoekende partij, de heer O.G., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.(...) G.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 01/03/1972 te X geboren. Eind 2006 nam u ontslag uit de dorpsadministratie van Aygepat nadat u weigerde lid te worden van de regerende partij Hanrapetakan. U werd hiervoor onder druk gezet door de burgemeester. Tijdens de parlementsverkiezingen van 2007 trad u op als vertrouwenspersoon voor de oppositie partij 'Jarangutyun' waarbij u fraude vaststelde. Toen u hiertegen wilde ingaan werd u door 4-5 handlangers van de zoon van Abrahamyan, die zich kandidaat had gesteld, naar buiten meegenomen. Daar kreeg u enkele klappen. U diende hiertegen een klacht bij de politie in. Nog diezelfde avond werd u door zijn handlangers bedreigd dat u de klacht diende in te trekken wat u toen

gedaan heeft. Eén maand voor de presidentsverkiezingen van 2008 kreeg u het bezoek van het dorpshoofd en de vice voorzitter van het lokale partijbestuur van Hanrapetakan met een lijst van uw familieleden. Ze eisten dat u deze familieleden zou overtuigen voor Sargsyan te stemmen indien u niet wilde dat het slecht voor u zou aflopen. Uit angst bleef u op de verkiezingsdag weg uit uw dorp en bracht u ook geen stem uit. U trad wel op als vertrouwenspersoon voor uw partij in een nabijgelegen dorp - zijnde 6 km van Aygepat. In het stemlokaal 17/1 bemerkte u wederom fraude. Men poogde valse stembrieven in de urne te plaatsen. U kon dit echter vermijden. Tegen de avond vielen ze echter met een zestal personen binnen waarvan er een viertal naar de stembussen gingen en er de valse stembrieven deponeerden. Samen met een medestander poogde u dit tegen te houden. U werd echter in elkaar geslagen. Op 03/03/2008 werd u door de politie bij uw thuis meegenomen nadat ze een huiszoeking hadden verricht. Men zei dat u had deelgenomen aan de protestactie van 01/03/2008 in Yerevan. U was daar evenwel niet op aanwezig nadat u door ziekte vervroegd uit Yerevan terugkeerde waardoor u enkel aan de zitacties had deelgenomen. 15 dagen later werd u terug door de politie opgeroepen om uitleg te geven over uw betrokkenheid bij de zitacties. U werd door de politie onder druk gezet om te getuigen over een incident waarbij iemand op het operaplein met een metalen staaf werd geslagen. Eind maart 2008 liet het dorpshoofd u door 4 mannen in elkaar slaan. Eind mei werd u voor een tweede maal door de politie meegenomen. Ze eisten dat u zou getuigen betreffende een incident waarbij iemand op 01/03 op het operaplein met een ijzeren staaf werd geslagen. Indien u dit niet zou doen zou u worden opgesloten. Hierdoor besloot u om samen met uw moeder Armenië te ontvluchten. Half juni vertrokken jullie naar Rusland waar jullie tot januari 2009 verbleven. In januari keerde jullie naar Aygepat terug waar u besloot zich gedeisd te houden. Ook kende uw partij in die periode interne problemen. Op 14/07/2009 stopte u op de terugweg naar huis in het dorp Kaghrashen waar er een meeting voor parlementsvoorzitter Hovik Abrahamyan werd gehouden. Het publiek mocht vragen aan hem stellen. U besloot een kritische vraag over de parlementaire onderzoekscommissie te stellen die belast werd met het onderzoek naar de gebeurtenissen van 01/03/2008. U werd hierop door zijn lijfwachten in een auto meegenomen naar een wijnfabriek. U werd er geslagen en met een pistool bedreigd. Men zei dat ze op ieder moment een einde aan uw leven konden maken. U belde uw schoonbroer die u vervolgens naar het ziekenhuis bracht. U herstelde er 3 dagen van uw verwondingen. Op 16/10/2009 nam u deel aan een protestactie om het ontslag van Sargsyan te eisen. Erna belde het dorpshoofd u om te zeggen dat u zich rustig diende te houden. Op 22/10/2009 nam u deel aan een protestactie in Yerevan waar u door de politie werd aangevallen. U kon evenwel ontkomen. Op 04/11/2009 ging u samen met uw moeder naar uw zus om haar verjaardag te vieren. 's Avonds werd u door de burens gebeld die u vertelden dat een vijftal mannen, waarvan een tweetal met de zoon van Hovik Abrahamyan bevriend waren, stenen naar uw huis gooiden en uw naam riepen. Bij dit incident sneuvelden 2 ruiten en werd uw voordeur beschadigd. Op 24/11/2009 werd u door het dorpshoofd gebeld. Hij zei dat u een lange tong had en u zich bij de politie moest aanmelden. Hierna doken u en uw moeder bij een kennis onder. De dag nadien werd u door uw buur gebeld die u vertelde dat de politie aan uw deur had gestaan. Uw schoonbroer bereidde jullie reis voor. Op 10/12/2009 ontvluchtten u en uw moeder Armenië. Verdoken in de laadruimte van een vrachtwagen reisden jullie naar België waar jullie op 21/12/2009 aankwamen. Jullie vroegen er diezelfde dag nog asiel aan. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: Een krantenartikel, een internetartikel, een medisch attest, een partijlidkaart, een geboorteakte, een universitair diploma en een militair boekje.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (de mishandelingen, intimidaties, aanhoudingen en oproepingen vanwege de politie en de handlangers van de familie Abrahamyan tot eind 2009 vanwege uw politieke oppositie; zie CGVS p. 4-5) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf

geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. Zo legt u geen enkel bewijs van de door u verklaarde vervolgingsfeiten, waaronder oproepingen, aanhoudingen en de huiszoeking door de politie, voor. Ook van de klacht die u bij de politie neerlegde legt u niets voor. U kunt zelfs niet bewijzen dat u überhaupt ooit als vertrouwenspersoon aangesteld werd.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas (CGVS p.5, 6-7) toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het krantenartikel stelt enkel dat een belangrijk partijlid administratief belemmerd werd om een Europese meeting bij te wonen (zie CGVS p. 6). Dit kan op geen enkele manier de door u verklaarde vervolgingsfeiten ondersteunen. Het internetartikel bericht enkel over de ongemakken die de parlementsleden van uw partij in het parlement kennen (zie CGVS p. 6), maar kan wederom op geen enkele wijze uw vervolgingsfeiten ondersteunen. U komt overigens in geen van de artikelen persoonlijk voor. Het medische attest dat u voorlegt bevat enkel een opsomming van uw verwondingen en de betreffende behandeling ervoor (zie CGVS p. 11). De enige link met de door u verklaarde vervolgingsfeiten zijn op uw verklaringen gebaseerd waardoor de bewijskracht ervan wordt ondermijnd. Uw partijlidkaart bevestigt enkel uw lidmaatschap aan die politieke partij wat in deze motivering niet weerlegd wordt. Uw geboorteakte, uw diploma en uw militair boekje bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekende partij, mevrouw B.H., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.(...) H.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 04/04/1944 te Vina (Iran) geboren. Op 10/12/2009 ontvluchtten u en uw zoon O.(...) G.(...) (OV 6.549.743) Armenië. Verdoken in de laadruimte van een vrachtwagen reisden jullie naar België waar jullie op 21/12/2009 aankwamen. Jullie vroegen er diezelfde dag nog asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw zoon baseert en dat u zelf geen vluchtmotieven aanhaalt. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: Een epicrise van uw operatie, uw huwelijksakte, uw arbeidsboekje, uw militair boekje en uw diploma met bijlage.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw zoon O.(...) G.(...) en verklaarde dat uw vervolgingsproblemen met deze van uw zoon samenvallen (CGVS p.3-5). In het kader van de asielprocedure van uw zoon werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande argumenten te wijzigen. Uw epicrise bevestigt enkel dat u in 2007 een operatie onderging omwille van schildklier- en hartproblemen. Uw huwelijksakte, uw arbeidsboekje, uw militair boekje en uw diploma met bijlage bevatten enkel persoonlijke informatie en geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Eerste verzoekende partij wijst er vooreerst op dat zijn verklaringen niet incoherent of tegenstrijdig zijn en stelt vast dat de bestreden beslissing enkel uitgaat van bepaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. Door te stellen dat er, buiten de gedocumenteerde gevallen, geen sprake kan zijn van andere gevallen van vervolging, worden echter te verregaande gevolgen getrokken. Eerste verzoekende partij wijst er hierbij op dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per definitie immers altijd onvolledig is en benadrukt dat hieruit op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat de persoonlijke ingeroepen vervolgingsfeiten niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Uit het feit dat zijn vervolgingsfeiten niet worden vermeld in de algemene informatie, kan eveneens niet worden afgeleid dat hij deze feiten niet aannemelijk zou maken. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat eerste verzoekende partij zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken zou aanbrengen die de door hem beschreven problemen zouden bevestigen, terwijl dit zou kunnen worden verwacht, voert eerste verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet aangeeft uit welke concrete informatiebronnen de informatie afkomstig zou zijn dat hij bewijselementen zou moeten kunnen voorleggen. Voorts stelt eerste verzoekende partij dat hij daadwerkelijk bewijsstukken heeft neergelegd met name identiteitsdocumenten die zijn identiteit aantonen alsmede documenten die zijn beroepsactiviteiten aantonen, maar ook een huiszoekingsbevel, een medisch attest en een convocatie op naam van zijn zoon. Voorts geeft eerste verzoekende partij een bespreking van voormelde documenten, zoals het huiszoekingsbevel, het medisch attest, de convocatie in hoofde van verzoekers zoon en de drie foto's. Volgens eerste verzoekende partij is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke gebleven om het geheel van deze elementen in overweging te nemen en het geheel van de bewijsstukken samen met zijn geloofwaardige verklaringen te appreciëren. Eerste verzoekende partij benadrukt tot slot dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf nog bevestigt dat er mogelijke situaties van vervolging bestaan op basis van politieke redenen, ook al wordt dit omschreven als "bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen".

2.1.2. Verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er in hun hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij een gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat hun vrees *actueel* is, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hen aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het voorgehouden profiel van verzoeker geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 14 oktober 2010: "*Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*", stuk 14 van het administratief dossier van tweede verzoekende partij). Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het door eerste verzoekende partij voorgehouden profiel, i.e. vertrouwenspersoon bij de oppositie bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van maart 2008, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hebben sedert maart 2009 omwille van deze betrokkenheid en geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeerden, gezien de personen die in deze context gearresteerd moesten worden al eerder werden gearresteerd. Ook konden personen met bovenstaand profiel probleemloos naar Armenië terugkeren, daar ze geen enkel risico meer liepen. De voorzitter van een gezaghebbende mensenrechtenorganisatie, zijnde het Helsinki Committee of Armenia (HCA), bevestigde zelfs dat er behalve twee welbepaalde oppositiemilitanten geen enkele militant/activist of eenvoudige sympathisant

van de oppositie door de autoriteiten werd gezocht in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008. Voormelde informatie van het Commissariaat-generaal geeft eveneens duidelijk aan dat politieke opposanten in verkiezingstijd aan intimidatie kunnen worden blootgesteld. Dit was het geval tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van 31 mei 2009 en tijdens de tussentijdse verkiezing van 10 januari 2010. Maar zodra de verkiezingen en de spanningen die ze met zich meebrengen voorbij zijn, wordt de situatie kalmer en worden opposanten niet politiek vervolgd. De enige situaties die een risico kunnen inhouden betreffen personen die actief deelnemen aan politieke acties. Deze geïsoleerde gevallen zijn zonder uitzondering bekend en worden breeduit aan het licht gebracht. Eerste verzoekende partij brengt echter geen elementen bij die aantonen dat hij een dergelijk geïsoleerd geval is.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij zich beperkt tot het op een algemene wijze bekritisieren van de juistheid en volledigheid van de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen én het uiten van de blote bewering dat deze informatie per definitie altijd onvolledig is. Dit volstaat geenszins om de juistheid van de op deze bronnen gefundeerde informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Eerste verzoekende partij dient immers met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is. De vaststelling dat de vermeende vluchtelingenrechtelijke vrees van eerste verzoekende partij elk actueel karakter ontbeert, volstaat in het licht van de devolutieve kracht van het beroep om te besluiten dat in hoofde van verzoekende partijen geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar documenten die zij zouden hebben neergelegd, zoals een huiszoekingsbevel, een convocatie en drie foto's, stelt de Raad vast dat deze zich niet in het administratief dossier bevinden en daartoe ook geen enkele aanwijzing voorhanden is, zodat zij dan ook niet tot een andere beoordeling aanleiding kunnen geven.

2.2. Het verzoekschrift ontwikkelt geen argumenten inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Ook wat betreft deze status ligt de bewijslast bij verzoekende partijen. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië tonen verzoekende partijen niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partijen kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER